

IVO PAUWELS

VAN KONING BOUDEWIJN TOT NONKEL JEF

DE DJU!

WAT HEB IK ALLEMAAL MEEGEMAAKT!

© 2020 Good Stuff! Books, Ivo Pauwels
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Omslagontwerp: Sigrid Vanhoutte
Foto omslag: Erik Segers
Vormgeving: Sigrid Vanhoutte
Redactie: Ivo Pauwels, Erik Segers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

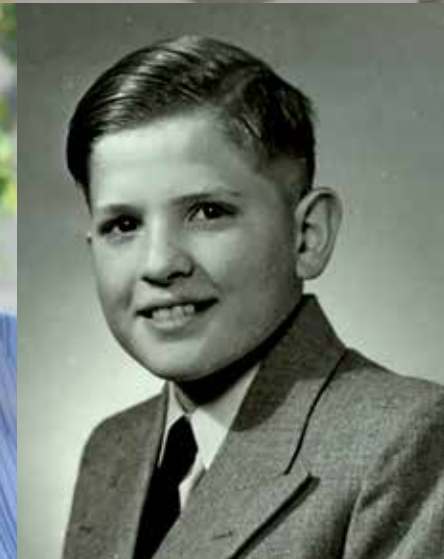
ISBN 978 90 8298 714 0
NUR 672
D/2020/14.210/03

Hier sè, daar sè,
nen boek
godvernondemiljaar **DE DJU!**

INHOUD

DE DJU!

Waarom een boek?	11	Een niersteen!	60
Zoveel haar!	12	Korporaal Pauwels!	61
Zoveel letters!	14	Geslaagd met grote onderscheiding!	62
Door 't oog van de naald!	15	Waar is ons trouwboekje?	64
Alle dagen haring	17	Mijn stoppen slaan door!	66
Bommen en lauwerkronen!	18	Gewonnen!	68
Dat was ver stappen!	22	Mislukt!	70
Vader slaat!	24	Mijn vrouw is zwanger!	72
Te veel wiskunde, te veel ambras!	26	Filmen met De Funès!	73
Slecht gedrag!	27	Wat een onnoemelijke vreugde!	76
Ik word prof!	28	Ik word koning!	78
Hemelse vooruitzichten!	30	Die hamsters kweken als konijnen!	80
Een vrouw in mijn bed!	32	Mijn haar is ros!	85
Overal zwarten!	35	Ik ben een bigamist!	86
Nat van 't zweet!	38	Een clown met blauwe plekken!	88
Kakkerlakken en een dode aap!	40	Naar de maan afgeschoten!	90
Gaan vrijen in Brussel!	44	Een rekening van 20.000 ballen!	92
Terug naar school!	46	Een wilde pony op de scène!	94
Ik sta op straat!	48	Wat een kloof!	96
Alweer in de puree!	50	Veel vis aan mijnen haak!	98
Een kast voor mijn deur!	51	Een lange rij tot op de Rui!	102
In 't gevang!	52	Drie inlegkruisjes!	104
De benen opzij!	55	Ik ben een geluksbrenger!	106
Zoveel schmink!	56	Ik ben besmet!	108
Een blaffende hond!	58	Konijnen en kuikens in onze tuin!	109

INHOUD

DE DJU!

Mijne smoel is van kajoetsjoe!	110	Wijwater tegen de voorruit!	158
Mijn broek tot onder mijn oksels!	111	Met een tuktuk door de drukke stad!	162
Ik word aan de kant geschoven!	112	Er is iets fout met de almanak!	166
Acteren voor ijzeren machines!	113	Tabak op de billen!	168
Draaien op de boerderij!	114	Veel bruin mensenvlees!	172
Spuwen en rochelen!	116	Bijna de beste renner van de Kempen!	179
Derde keer getrouwd!	117	Alweer het feestvarken!	180
Ik word politie-inspecteur!	120	Een pispot op de kamer!	181
Een eigen gezelschap!	121	In de patatten!	186
Een bende struisvogels!	124	Bomen groter dan de kathedraal!	188
Een slang op de baan!	125	Op kruistocht met dvd's!	202
Een aap op mijn schouder!	129	Dansende olifanten in het water!	206
Bij de virussen in Wuhan!	133	Dan toch nog een vierde keer getrouwd!	210
Een nieuw en lekker velletje!	137	Allemachtig, ik ben al tachtig!	212
Dat was geen lachertje!	139	Een brullende leeuw naast de tent!	214
De boer op met Diana!	140	De pijp is bijna uit!	220
Wat een fiere bompa!	141	't Is gedaan!	222
Wat een stilte!	142		
Lachen aan 't zeetje!	144		
Mijn dochter trouwt!	145		
Zonder vaste job!	146		
Ik zie olifanten!	147		
Met mijn broek op mijn enkels!	148		
Honderden vogels in de bomen!	153		
Wat gaat het leven snel!	156		

DE DJU!

WAAROM EEN BOEK?

Omdat het misschien wel in mijn genen zit om een boek te schrijven. Mijn vader en mijn moeder waren intellectuelen. Hij was journalist, zij was romanschrijfster, en ze stonden allebei in het onderwijs. Ze hebben getracht om van hun twee oudste kinderen modelleerlingen te maken. Bij mijn zuster is dat min of meer gelukt, zij bracht het tot regentes. Bij mij lukte het minder. Hoe kwam dat? Dat wil ik u vertellen.

In mijn levensavond denk ik steeds vaker na over wat ik allemaal heb meegemaakt. En dat is wel wat. Een modelleerling ben ik niet geworden, maar wel een bekende Vlaamse acteur. Ik vond het opportuun om het verloop van mijn toch wel boeiende leven neer te schrijven in een min of meer chronologische volgorde.

Ik geef dit boek de titel *Dedju!*, alluderend op één van mijn voornaamste rollen tijdens mijn carrière, maar ik had evengoed kunnen kiezen voor *Hoe een dubbeltje rollen kan!*

Ik hoop dat u er veel leesplezier zult aan beleven.

GROETJES,
IVO

DEDJU!

ZO VEEL HAAR!

Dedju, toch, hoe begin ik aan zo'n boek over mijn leven? Bij 't begin misschien. Bij mijn geboorte dus. Dat was al meteen iets vreemds. Het was op een zonnige zomerdag in Antwerpen. 't Kan ook een miezerige regendag geweest zijn. Ik zou het eens aan mijn ouders moeten vragen, maar helaas, die leven niet meer. Ik loop zelf al op mijn laatste benen. Tijd dus voor een boek, dacht ik. En dat begint bij mijn eerste babykreetjes. Ik denk dat ik een luid stemmetje had. Al weet ik dat niet zeker. Laat ik me bij de feiten houden. Op de krant van mijn geboortedag stond de datum van 18 augustus 1938. Niet dat ik toen al kon lezen, maar mijn ouders konden dat wel. Ze hebben me later verteld wanneer ik precies was geboren, én wat er zo vreemd aan was.

Dat ik een gezonde baby was, dat was niet zo vreemd. Maar dat ik een baby was met zéér veel haar, dat was toch iets aparts. Tja, daar is nu niet zo veel meer van te zien. Maar naar 't schijnt ben ik echt op de wereld gekomen met een weelderige haarbos. Dedju, toch, wat is dat voor een rare baby? Zoiets moeten m'n ouders gedacht hebben. Maar ze waren er wel ontzettend blij mee. Denk ik. Ik was hun eerste zoon. Een dochter hadden ze al. Mia. Mijn zus dus. Zij liep al sinds 1937 op de wereld rond. Enfn, in 't begin zal dat vooral kruipen geweest zijn.

Na mij zijn er nog twee jongens gekomen. Mijn broer Jan liet wel even op zich wachten. Die kwam pas zeven jaar later, in 1945. Mijn broer Wim volgde snel daarna, in 1946. Daarmee was ons gezinnetje compleet. Mijn broers zijn allebei al overleden. Mijn zus leeft nog. En ik ook. Ah ja, anders had ik dit boek niet kunnen schrijven.

▲ Mijn mama met haar zoon.

▼ Zoals u ziet ben ik geboren en gekerstend!

▲ Mijn papa met zijn zoon. ▲

DE DJU! ZOVEEL LETTERS!

Dedju, ja, letters gaan er in dit boek veel staan. Ik ga ze niet allemaal tellen, maar 't zullen er heel veel zijn. Dat mag ook en dat past ook wel bij mij. Want ik ben eigenlijk met 'lettertjes gemaakt'. 't Zal wel met zaad- en eicellen en zo gebeurd zijn, maar wat ik wil zeggen: mijn ouders hadden veel met letters te maken.

Mijn moeder was de bekende romanschrijfster **Yvonne Pauwels-Vennekens**. Mijn vader **Jos Pauwels** was een bekende toneelrecensent. Onder zijn pseudoniem **Paul van Morckhoven** schreef hij in verschillende dagbladen, de laatste jaren van zijn leven in De Standaard. Allebei mijn ouders gaven les. Ook daar kwamen wel wat lettertjes aan te pas, vermoed ik. Ik ben dus een letterjongen, maar zelf heb ik nooit geschreven. Tot nu dus. Mijn memoires moest ik toch eens neerpennen. Want ik heb veel meegemaakt in mijn leven. Mooie dingen, maar ook trieste dingen. Tja, zo gaat dat bij de meeste mensen zeker? Bij de ene is 't al wat mooier dan bij de andere. Maar ieder huisje krijgt zijn kruisje. Ook daarover wil ik wel wat kwijt. Geen geheimen meer. Alles wil ik op tafel gooien. Ik ga in dit boek dingen vertellen die ik nog nooit heb verteld. Over de kruisjes, en ook over de dingen 'in het kruis'. Spannend, hé.

DE DJU! DOOR 'T OOG VAN DE NAALD!

Dat eerste kruisje kwam er al snel. En 't was bijna een kruis over mijn jonge leven. Serieuze gezondheidsproblemen kreeg ik toen ik amper tien maanden oud was. Ik kon nog niet lopen, ik kon nog niet spreken, maar ik kon wel al verkeerde dingen eten, zoals: een bedorven doos Ovomaltine. Gezond kan dat niet zijn. En dat bleek ook. Ik werd er ziek van. De dokter dacht dat ik de volgende dag niet zou halen. Hij zei tegen mijn moeder dat ze de nacht maar aan mijn zij moest doorbrengen. Eén ding kon ze nog proberen: mij een geraspte appel te eten geven die bruin moest uitgeslagen zijn. Een vreemd medicijn. Maar kijk, ik ben nu 82 en nog fit en gezond. Enfin, toch redelijk fit en gezond.

▲ Ivo groet 's morgens de dingen... 10 maanden oud. Let op de forse haardos.

▲ *Mama, er zit een konijn in mijn stoeltje!*

▲ *Wat moet ik in godsnaam op deze wereld komen doen?*

▲ *Ons Mia steekt haar tong uit: foei! In de voortuin van mijn geboortehuis.*

DE DJU!

ALLE DAGEN HARING!

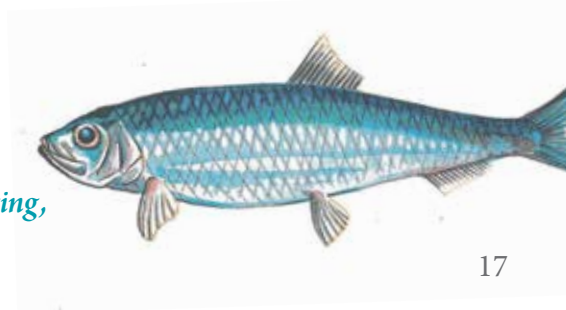
Er hingen thuis wel wat kruisbeelden aan de muur. Ik werd dan ook katholiek opgevoed. Mij best. Daar had ik geen probleem mee. We woonden in de Pervijzestraat in Berchem bij Antwerpen, in de wijk Groenenhoek, dicht bij de luchthaven van Deurne. En daar werd het al snel heel druk.

Op 10 mei 1940 brak de oorlog uit. Ik was toen een jaar en acht maanden. Heel het land werd onder de voet gelopen door de Duitse Blitzkrieg. Ook de luchthaven van Deurne, zo'n 500 meter van ons huis gelegen kwam in Duitse handen. Vandaar zouden later Duitse bombardementsvliegtuigen opstijgen om hun dodelijke ladingen te gaan afwerpen boven Londen. Dat was in 1941, in de slag om Engeland. Erge dingen. Maar als peutertje van drie was ik daar eerlijk gezegd niet mee bezig.

Tijdens de bezetting ging ik naar de kleuterklas, samen met mijn zuster Mia die één jaar ouder was. En ze is dat nog steeds. Ik heb haar nog steeds niet kunnen inhalen. Om naar het kleuterschooltje te gaan, hoefde ik niet ver te stappen. 't Lag twee straten verder. En ik vond het daar wel plezant. Van het leven tijdens de bezetting, van 1940 tot 1944, had ik alvast niet veel last. Als kleuter ben je je daar niet van bewust. En die bezetting heeft ook geen sporen achtergelaten in mijn geheugen. Geen trauma's of zo, dus. Enfin, toch niet dat ik weet. Eén punt weet ik echter nog zeer goed: het eten. Alle dagen kregen we haring op ons bord. Haring, en nog eens haring. Gelukkig was die in grote mate voorhandig in de oorlogsjaren en heeft die – de haring dus - mij gezond en sterk doen opgroeien.

In september 1944 werd Antwerpen bevrijd door de geallieerden. Vanaf toen is mijn geheugen aan het werk gegaan. Ik herinner mij nog hoe overenthousiaste mensen de nationale vlag door hun raam staken en hoe de laatste terugtrekkende Duitsers daar met hun geweren naar schoten.

Eén punt weet ik echter nog zeer goed: het eten. Alle dagen kregen we haring op ons bord. Haring, en nog eens haring.

DE DJU!

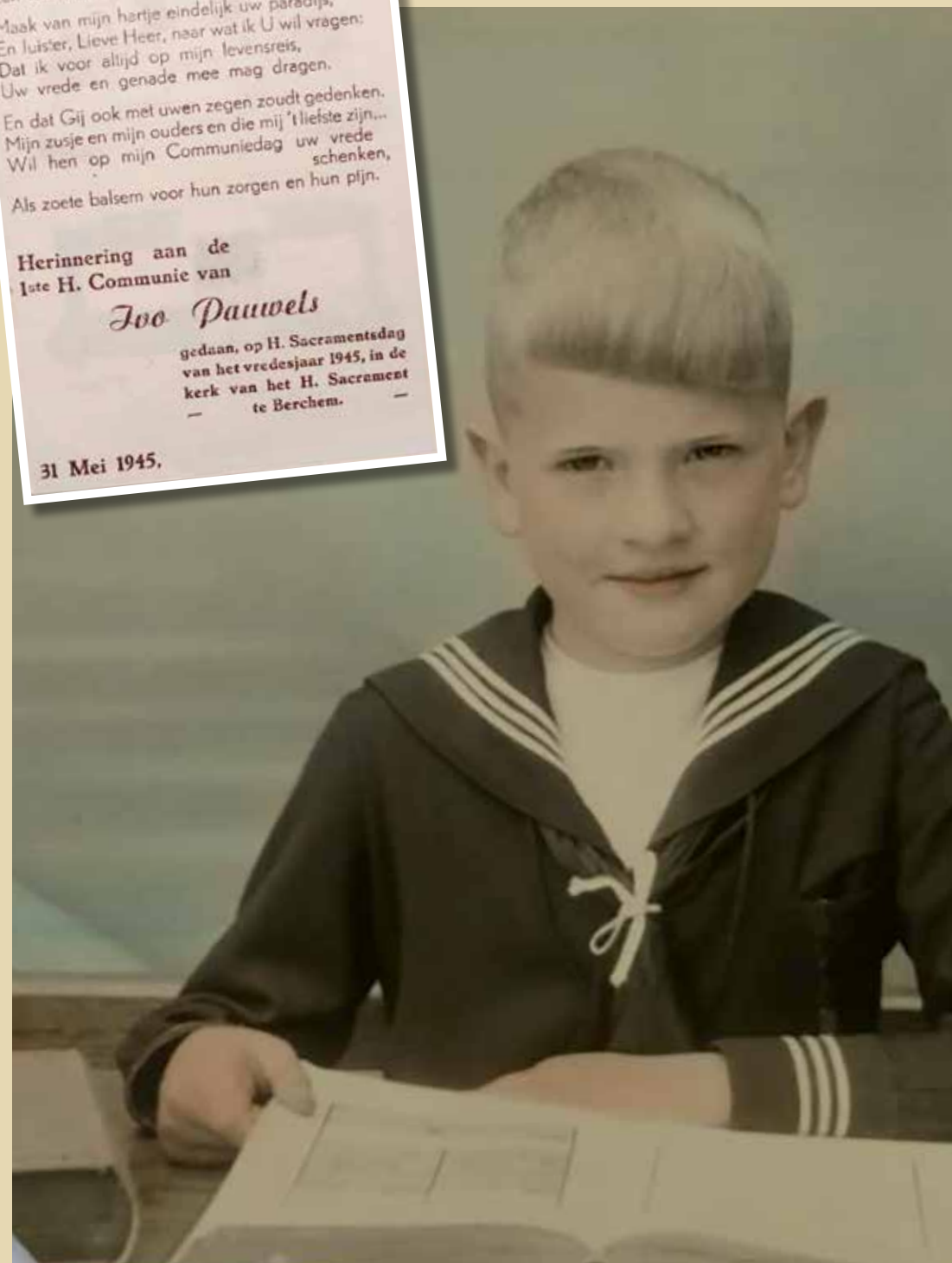
BOMMEN EN LAUWERKRONEN!

In 1944 werd ons landje bevrijd. Leuk. Nog leuker: ik mocht mijn eerste communie doen. En kreeg een matrozenpakje! Voor de communiefoto werden mijn lippen wat aangezet. Mooi ventje, hé? En een foto in kleur. Straf, hé? Nee nee, schijn bedriegt. In die tijd werden zwart-witfoto's gewoon ingekleurd door de fotograaf. Wat een braaf manneke was ik toch. Maar dat is niet zo gebleven.

In het najaar van 1944 begon de echte oorlogsellende voor ons gezin. Want de Duitsers hadden het nogal op Antwerpen gemunt. Ze schoten hun V1's en later hun V2's - hun vliegende bommen of raketten, zeg maar - op ons af. Vooral de luchthaven van Deurne, die toen al in de handen van de geallieerden was, wilden ze treffen. Gevolg: bommen vielen in onze straat en onze buurt en huizen werden als kaartenhuisjes verpulverd. Al gauw hadden wij geen ramen meer in ons huis. Die werden dan vervangen door triplex. Ik herinner mij nog levendig hoe ik samen met mijn grote zus, onder de tafel moest kruipen om dekking te zoeken. Bijna iedere keer als we met moeder gingen wandelen zagen en hoorden we de bommen aankomen en moesten wij op de grond gaan liggen tot de dreunende inslag voorbij was. Dedju, wat een lawaai was dat, jong.

Op een dag vertelden mensen op de tram doodleuk tegen mijn ouders dat ons huis getroffen was door een vliegende bom. Gelukkig bleek het niet waar te zijn. Dat was één van de beroerdste tramritten voor mijn ouders. Ik vond dat uiteraard ook niet plezant om te horen, maar als ukje van zes had ik niet zo snel schrik.

Toch was ik al niet klein meer. Ik mocht al naar de lagere school. Naar de Sint-Norbertusschool op de Groenenhoek. Slechts twee straten van ons huis. Ik was daar één van de beste leerlingen. Omdat mijn ouders nogal druk op mij uitoefenden. En dus was ik vaak de eerste van de klas. Bij de prijsuitdeling kreeg ik een lauwerkroon op mijn hoofd. Ik vond dat maar iets onnozels, maar mijn ouders vonden dat geweldig. Zo trots dat ze op me waren!

▲ Ik ben lief en braaf en doe mijn best... omdat dat zo moet.